

8 Čukčuk najde srnjačkovo mamo

„Zdi se mi, da tega tudi sam ne vem ... Zgodilo se je pač. Tam doli nad potokom sva ob prvem mraku prečkala cesto. Mama me vedno opozarja, da je cesta zeloooo nevarna. Tam hodijo in se vozijo ljudje. Vedno mi pravi, naj malo počakam, in ko bo ona že na cesti in mi bo pokimala, da je varno, naj takoj stečem za njo. Tokrat pa je bilo drugače. Ko je bila že čez polovico ceste in sem pravkar hotel steči, je nekaj strašno priropotalo in pribrnelo. Mama je še zaklicala: ‚Skrij se!‘ in stekla naprej. Če ne bi skočila s ceste, bi jo tista grozna stvar prav gotovo ubila. Potem je bila nekaj časa tišina in potem še ena grozna stvar, ki se je ustavila tik pred mano. Iz te so stopili

ljudje in začeli po gozdu nekaj iskati. Bil sem prepričan, da iščejo mene ... in sem bežal ... in bežal. K mami nisem mogel, saj je bila na drugi strani ... No, in zdaj sem tu. In niti prav ne vem, kje je to.“

„Naj ti najprej povem: Tiste grozne stvari so avtomobili ... To mi je nekoč povedal golob ...“

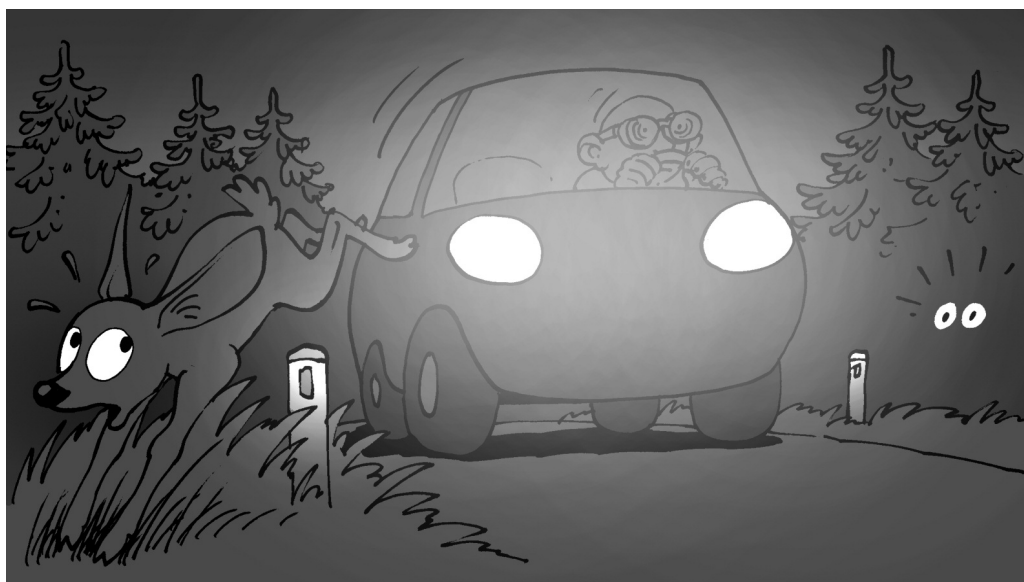
„Avtomobili? Golob? Kaj pa je golob?“

„Golob je ptič, ki živi v mestu.“

„Aaaa ... Kaj pa je ... mesto?“

„Mesto je zelo veliko človeško mravljišče ... Toda pustiva zdaj to, to je čisto druga zgodba. Poskusiva raje poiskati tvojo mamo.“

„Mi boš pomagal? Res? To bi bilo

čudovito! Tako sem osamljen in prestrašen. Sploh ne vem, kam naj grem."

„Poskušaj se spomniti, iz katere smeri si pritekel. Z vzhoda, zahoda ...?“

„Kaj pa je vzhod?“

„Vzhod je tam, kjer sonce vzhaja.“

„Kako naj vem, kje sonce vzhaja, ko pa sem pritekel sem, ko je bil že mrak.“

„Bova pa morala iskati drugače. Pridi z mano.“

Srnjaček je vstal. Drobne nožice so se mu šibile od strahu in utrujenosti. Komaj je sledil Čukčku.

„Prosim, počakaj me, ne morem tako hitro!“

„Jaz pa skoraj ne morem počasneje leteti.“

Čukčuk je začel krožiti nad njim.

„Pazi, potok. Prečkati ga moraš tukaj, kjer je voda najbolj plitva. Bodi previden, da ti ne zdrs...“

Čof!

Srnjaček je že ležal na trebuhu. Nerodno se je pobiral, se otresal in smrkal, ker je globoko vdihnil vodo.

„Ves sem moker, zebe me. Ne morem več. Ne upam si naprej. Le kaj hudega se mi bo še zgodilo? Pomagaj mi, čukec!“

Čukčuk je premišljal. Kaj naj stori?

„Najboljše bo, da kar sam poiščem tvojo mamo. Ti me počakaj tukaj.“

„Joj, ne, prosim, ne! Komaj sem te našel. Kako se bojim ostati sam v tujem gozdu. In kaj, če se ne boš več vrnil? Če boš pozabil name? Ali če me ne boš več našel?“

